

Hristos făcut blestem pentru noi

»Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, pentru că este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn.“«

Galateni 3,13

Apostolul a arătat galatenilor că în nici-un caz mântuirea nu are loc prin fapte. El a demonstrat adevărul deosebit de important din versetul amintit printr-o formă deosebit de convingătoare a dublei demonstrații. El arată mai întâi că Legea nu putea da binecuvântarea mântuirii. Deoarece toți au călcat Legea, ea nu putea decât să aducă blestemul. El citează locul din Deuteronom 27, versetul 26: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia, și cine nu le va face!“ Deoarece nici-un om nu poate afirma că el a făcut totdeauna ceea ce cere Legea, Pavel trage din aceasta concluzia că toți oamenii care sunt sub Lege au atras blestemul asupra lor. În al doilea rând el amintește galatenilor că binecuvântarea nu a venit prin Lege, ci prin credință, atunci când un om din timpul Vechiului Testament a fost binecuvântat. Ca să demonstreze aceasta se folosește de un pasaj din cartea Habacuc 2, 4 unde se spune clar că cel neprihănit va trăi prin credință. Aceia care erau cinstiți și corecți au trăit astfel înaintea lui Dumnezeu nu în baza ascultării de Lege, ci ei au fost îndreptățiți în baza credinței și eliberați pentru viață. Dacă deci Legea în mod necesar ne-a blestemat pe toți și dacă unii, care urmau să fie păziți pentru o viață plină de har, au fost îndreptățiți nu prin fapte, ci prin credință, atunci nu există nici-o îndoială că mântuirea și îndreptățirea unui păcătos se obține nu prin faptele Legii, ci numai prin Harul lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos.

Deoarece apostolul a fost ferm convins că odată cu vestirea acestei învățături trebuia să explice baza și rădăcinile acesteia, arată în textul citat un motiv pentru care omul va fi mântuit nu prin propria neprihănire, ci prin credința sa. El ne prezintă următorul motiv: oamenii nu vor fi mântuiți printr-un merit oarecare al lor, ci mântuirea lor este într-o altă persoană, aceea a lui Isus Hristos, Locțiitorul, care este singurul care poate să ne elibereze de blestemul adus de Lege asupra noastră. Deoarece faptele nu ne leagă cu Hristos, ci credința este mijlocul de legătură, credința devine drumul spre mântuire. Credința este „mâna“ care apucă lucrarea înfăptuită de Hristos, ceea ce faptele nu pot face, deoarece ele ne conduc la lauda de sine și uită pe Hristos. De aceea credința este singura cale pentru obținerea îndreptățirii și a vieții veșnice.

Fie ca Dumnezeu, Duhul Sfânt să ne conducă în această dimineață în adâncimile lucrării de răscumpărare a lui Isus Hristos, ca prin aceasta o astfel de credință să fie hrănită în noi! Fie ca noi să înțelegem mai bine ființa lucrării Sale de suplinire și a suferințelor legate de aceasta!

Care este cauza acestor răni?

Ah, păcatele mele Te-au lovit.

*Eu, Domnul meu Isus, sunt vinovat
de suferințele tale.*

Începem studiul nostru cu întrebarea: *Ce este blestemul Legii despre care se vorbește în textul nostru?*

Este *blestemul lui Dumnezeu*. Dumnezeu, Cel care a dat Legea, a hotărât anumite pedepse pentru cei ce vor încălca Legea. Cine, deci, se comportă contrar Legii, ajunge prin aceasta obiectul mâniei Dătătorului Legii. Nu este blestemul Legii înșiși. Este un blestem din partea Dătătorului Legii, al cărui braț este puternic ca să apere poziția Sa.

De aceea vrem să spunem de la începutul studiului nostru că blestemul Legii este absolut drept și nu este de evitat din punct de vedere moral. Nu este posibil ca Dumnezeu nostru, care Se bucură ca să ne binecuvinteze, să pună cel mai mic blestem asupra vreuniei din creaturile Sale, numai dacă dreptul suprem o cere. Dacă ar fi o cale pe care curăția și sfințenia ar putea fi

restaurate fără blestem, atunci cu certitudine Dumnezeu dragostei nu ar întrista pe vreuna din creaturile Sale. Deci blestemul trebuie să fie necesar, potrivit naturii sale este necesar pentru a menține ordinea în univers și pentru descoperirea sfințeniei Domnitorului universal. Puteți fi siguri că este vorba de un blestem deosebit, dacă Dumnezeu blastă. Un blestem neîntemeiat nu va veni. Blestemele lui Dumnezeu nu sunt niciodată neîntemeiate și ele lovesc cu putere mare pe făcătorii de rele. Păcatul trebuie pedepsit, și dacă prin persistența în rău și lipsa de pocăință provocăm pe Dumnezeu ca să ne blastă, atunci acela care va fi blestemat, va fi cu adevărat blestemat.

Deja gândul că Dumnezeu atotputernic rostește un blestem asupra unui făcător de rele are în sine ceva foarte îngrozitor, că face să mi se oprească circulația sângelui în vene. De aceea nu mă pot exprima foarte clar și cu înțeles. Blestemul unui tată – ce îngrozitor! Dar ce este acesta în comparație cu blestemul Tatălui cel mare din cer! A fi blestemat de oameni nu este un lucru neînsemnat, dar să fi blestemat de Dumnezeu este groază și teroare. Acest blestem aduce necaz și tortură. În acest blestem este inclusă moartea, și aceea a doua moarte pe care a văzut-o apostolul Ioan pe insula Patmos și care este descrisă în Apocalipsa 20, 14: „Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua.“ Ascultați cuvântul pe care Domnul îl rostește prin prorocul Naum și gândiți-vă ce înseamnă blestemul Său: „Se clatină munții înaintea Lui și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei. Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul și se prăbușesc stâncile înaintea Lui.“ (Naum 1, 5,6) Puneți la inimă și prorocia din Maleahi, care spune: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.“ (Maleahi 4, 1) Sunt multe cuvinte asemănătoare – puneți-le pe inima voastră, ca astfel să vă temeți de acest Dumnezeu drept și sfânt și să tremurați înaintea Lui!

Dacă vom cerceta în continuare blestemul provenit din călcarea Legii, atunci va trebui să avem înaintea ochilor faptul că un blestem este înainte de toate *un semn al nemulțumirii*. Învățăm deci din Sfânta Scriptură că Dumnezeu se mânie în fiecare zi pe cei răi. Cu toate că El poartă cu multă răbdare și îndelungă răbdare pe păcătos, păcatul provoacă foarte mult Fiița Sa sfântă. Păcatul este pentru curăția Celui Preaînalt așa de respingător și de oribil că nici-un gând rău, nici-un cuvânt rău, nici-o faptă nedreaptă nu sunt tolerate înaintea Lui. El observă fiecare păcat și sufletul Lui sfânt este răscolit de acestea. Ochii lui sunt așa de curați, că nu pot vedea păcatul; El nu-l poate suporta. El este un Dumnezeu care cu siguranță va răsplăti fiecare faptă rea. Blestemul este mai mult decât mânie. „O revoltă aprinsă“ ar fi o caracterizare bună pentru acesta. Și este adevărat, Dumnezeu nu este numai puțin rău față de păcătos, ci mânia Lui față de păcat este mare. Toată puterea revoltei divine este îndreptată împotriva păcatului, oriunde este el prezent. S-ar putea ca prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu acțiunea acestei mâinii să nu se desfășoare o anumită perioadă de timp, dar cu toate acestea Dumnezeu este foarte revoltat de faptele de rușine ale oamenilor. Noi ignorăm păcatul și ne împietrim inimile, ajungând până acolo ca să râdem de păcat și să ne bucurăm de el. Dar, vai! Să nu gândim că Dumnezeu este ca noi! Să nu considerăm că El poate vedea păcatul, fără ca prin aceasta să nu fie cuprins de o revoltă sfântă! O, nu, Dumnezeul cel sfânt a lăsat în Cuvântul Său atenționări care ne informează clar cât de mult este El provocat de nedreptate, de exemplu când spune: „Luați seama dar, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii, și să nu fie nimeni să vă scape.“ (Psalmul 50, 22) „Domnul este un Dumnezeu gelos și răzbunător; Domnul se răzbună și este plin de mânie; Domnul se răzbună pe protivnicii Lui și ține mânie pe vrăjmașii Lui.“ (Naum 1, 2) „Căci știm cine este Cel ce a zis: „A mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!“ Și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.“ Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu!“ (Evrei 10, 30,31) În afară de aceasta blestemul aduce răul, și când el vine de la Dumnezeu are forma unei amenințări. Este ca și cum Dumnezeu ar vrea să spună: „Data viitoare te voi lovi pentru această fărădelege. Ai călcat Legea Mea, care este dreaptă și sfântă, de aceea pedeapsa inevitabilă va veni peste tine.“ Dumnezeu în Cuvântul Său a rostit multe blesteme asemănătoare acestora și a amenințat

mereu pe oameni. În cartea Deuteronom 32, 41 se spune: „Atât este de adevărat că atunci când voi ascuți fulgerul săbiei Mele și voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva protivnicilor Mei, și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc.“ Câteodată amenințarea este sub forma unei plângeri dureroase: „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casă a lui Israel?“ (Ezechel 33, 11). Cu toate acestea este foarte clar că Dumnezeu nu va lăsa păcatul nepedepsit. Când va sosi timpul potrivit, când păcatul a umplut măsura și a fost atinsă greutatea nelegiurii, când recolta s-a copt și strigătul mare al nelegiurii a ajuns la urechile Domnului Sabaot, atunci El va apărea în haina de răzbunare și va birui pe împotrivorii Lui.

Dar blestemul lui Dumnezeu este *mai mult decât o amenințare* – Dumnezeu va acționa! Este adevărat, la început folosește cuvinte amenințătoare, dar mai devreme sau mai târziu El va scoate sabia pentru a face judecată. Într-o oarecare măsură ne putem imagina cum se exercită blestemul lui Dumnezeu prin unele evenimente care au loc din când în când pe pământ. Uitați-vă la Cain, cum umbla ca un fugar! Citiți blestemul rostit de Ieremia la porunca lui Dumnezeu asupra lui Pașhur: „Iată, te voi face de groază, pe tine și pe toți prietenii tăi; ei vor cădea uciși de sabia vrăjmașului lor, și ochii tăi vor vedea lucrul acesta.“ (Ieremia 20, 1,4) Dacă vreți să vedeți un blestem de o deosebită mărime, gândiți-vă la ziua când marile stăvilare ale celor mai adânci izvoare ale pământului s-au deschis și apele asemenea lupilor înfometaji care se aruncă asupra pradei i-au smuls pe oameni din casele lor! Gândiți-vă la ziua răzbunării, când ferestrele cerului s-au deschis și marele adânc de deasupra firmamentului s-a unit cu adâncul de sub firmament! Toată carnea a fost nimicită, cu excepția celor ce erau în corabie, pe care Dumnezeu în legământul harului Său a lăsat-o să fie construită. Monștri marini au intrat în palatele împăraților din vremea aceea; milioane de păcătoși au fost înecați, și niciodată nu au mai revenit la viață; un dezastru universal zbura ca înaripat peste marea fără țărături ieșită să facă răzbunarea de moarte. Blestemul lui Dumnezeu a fost vărsat atunci peste pământ. Privește încă o dată înapoi, la timpul de odinioară! Așează-te alături de Avraam în ușa cortului său și privește în zorii dimineții cât de roșu este cerul la răsărit – roșu ca jarul, care nu provenea de la soare! Raze de foc se înălțau spre cer și se amestecau cu o ploaie de foc care cădea din cer în mod neobișnuit. Sodoma și Gomora, care săvârșiseră nelegiuirea, erau lovite de blestemul lui Dumnezeu: din cer ploua iadul peste ei, până i-a nimicit complet. Vreți să vedeți o altă formă a blestemului lui Dumnezeu, gândiți-vă la acel duh strălucitor, care stătea odinioară ca slujitor în cer – fiul dimineții, unul din căpeteniile îngerilor lui Dumnezeu! Gândiți-vă cum și-a pierdut poziția sublimă, atunci când a pătruns păcatul în el! Vedeți, dintr-un arhanghel a devenit un dușman de moarte, și satan, numit Apollyon, a căzut de pe tronul lui sublim și a a fost exclus pentru totdeauna de la pace și fericire ca să umble prin locuri pustii și să caute odihna, fără s-o găsească, și să fie ținut în lanțurile întunericului până la judecata din ziua de apoi! Blestemul a fost de așa natură, că dintr-un înger a făcut un demon, a distrus cetățile pământului și a nimicit locuitorii de pe întreg pământul. Dar voi încă nu aveți o imagine clară a acestuia. Există un loc al suferinței și al groazei, o țară a întunericului asemenea întunericului însuși, o țară a umbrei morții, unde lipsește orice ordine și unde chiar lumina este întuneric. Acolo sunt aceste duhuri sârmane care nu au vrut să se căiască, care sau împotrivit Celui Preaînalt. Ele sunt pentru totdeauna despărțite de Dumnezeu lor și li s-a luat orice speranță de pace și de salvare. Dacă ați putea să vă puneți urechea la gratiile celulelor lor, dacă ați putea merge pe coridoarele sumbre, unde sunt închise duhurile condamnate, cu sângele oprit în vene și cu părul măciucă ați afla cât de îngrozitor este blestemul lui Dumnezeu: acel blestem îngrozitor care vine din mâna lui Dumnezeu peste cei neascultători.

Blestemul lui Dumnezeu înseamnă să pierzi bunăvoința lui Dumnezeu și prin aceasta binecuvântările care s-ar putea primi. Aceasta include pierderea păcii lăuntrice, a nădejzii și în cele din urmă pierderea vieții, căci „plata păcatului este moartea“ (Romani 6, 23). Pierderea vieții și condamnarea la moarte veșnică este cel mai îngrozitor lucru, căci aceasta înseamnă despărțire veșnică de Dumnezeu și de tot ce există și constituie adevărata viață. Rodul care ia naștere din blestemul Legii este, potrivit cu relatarea Sfintei Scripturi, o nimicire veșnică.

Ah, unora dintre voi trebuie să le aduc astăzi o știre foarte serioasă. Pentru mine este o sarcină grea să vă prezint în felul acesta dreptatea îngrozitoare a Legii. Dar altfel voi nu veți înțelege și

nu veți prețui dragostea deosebit de mare a lui Hristos, dacă nu veți auzi de blestemul, de care El eliberează pe poporul Său. De aceea ascultați-mă cu răbdare! O nenorociților, nenorociților, voi cei care până astăzi mai sunteți sub blestemul lui Dumnezeu! Probabil vă îmbrăcați în haine din stoffe fine, de purpură, mergeți la sărbătorile voastre, goliți paharele voastre de vin, dansați plini de bucurie cu paharul strălucitor ridicat. Dar dacă blestemul lui Dumnezeu este peste voi, atunci sunteți cuprinși de o mare nebunie! O, domnilor, dacă ați putea vedea și înțelege, atunci acest blestem v-ar întuneca toate ferestrele bucuriei voastre! O, dacă ați putea auzi vocea care vă strigă repetat de pe muntele Ebal: „Vei fi blestemat în cetate și vei fi blestemat pe câmp. Coșnița și postava ta vor fi blestemate. Rodul trupului tău, rodul pământului tău, fătul vacilor tale și fătul oilor tale, toate vor fi blestemate. Vei fi blestemat la venirea ta, și vei fi blestemat la plecarea ta.“ (Deuteronom 27, 13; 28, 16-19). Cum puteți sta liniștiți, când sunteți sub o asemenea sentință? O, sunteți cei mai nenorociți oameni, dacă veți pleca din această viață și sunteți încă sub blestem! Gândul acesta ar trebui să ne facă să vărsăm lacrimi de sânge. Să ne gândim un moment la acestea, dar să nu stăruim în păcat, ca nu cumva prin aceasta sufletele noastre să fie condamnate să aibă veșnic parte de suferințele! Să fugim la crucea scumpă a lui Hristos, acolo unde a fost îndepărtat blestemul, ca astfel să nu aflăm niciodată ce înseamnă blestemul în plinătatea grozăviei lui.

Aceasta a doua întrebare este deosebit de importantă pentru noi în această dimineață: *Cine este sub blestem?*

Ascultați cu toată atenția, voi copiii oamenilor! Așa cum am înțeles din context, în primul rând și în mod deosebit poporul iudeu este sub blestem. Lui i-a fost dată Legea lui Dumnezeu, ca un privilegiu deosebit față de celelalte popoare. Ei au auzit-o de pe Sinai și pentru ei a fost înconjurată cu o ramă de aur de simboluri rituale și a intrat în vigoare printr-un legământ național festiv. În introducerea la această Lege era o explicație care arăta că într-un anumit sens era special destinată pentru poporul Israel: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei“ (Exodul 20, 2). Apostolul Pavel ne explică că aceia care au păcătuit fără să aibă Legea, vor fi pedepsiți fără Lege. Poporul iudeu, dimpotrivă, care a primit Legea, prin călcarea acesteia stă sub blestemul rânduit acestui act. Cu toate acestea, toate popoarele de pe fața pământului stau sub același blestem. Motivul este următorul: chiar dacă Legea nu a fost dată tuturor de pe Sinai, ea a fost mai mult sau mai puțin scrisă de degetul lui Dumnezeu în conștiința fiecărui om. Nu este nevoie de nici-un proroc ca să spună unui indian, sau unui lapon, sau unui locuitor al insulelor din Marea Sudului că nu are voie să fure. Capacitatea lui de a judeca lucrurile îi spune aceasta. Există ceva în fiecare om care încearcă să-l convingă că închinarea la idoli este o nebunie, că adulterul și lipsa de castitate sunt dăunătoare, că hoția, uciderea și pofta sunt foarte rele. Deoarece toți oamenii au într-o oarecare măsură Legea în ei, ei sunt în aceiași măsură sub Lege. Blestemul Legii vine asupra lor ca pedeapsă pentru fărâdelegile făcute.

Și în această casă sunt în această dimineață unii care stau în mod deosebit sub blestem. Apostolul spune: „Toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem“ (Galateni 3, 10). Deci sunt unii dintre voi care au ales să fie sub Lege. În felul acesta alegeți de bună voie să fiți judecați după Lege. Cum se înțelege aceasta? Voi încercați să obțineți prin faptele voastre un loc în cer. Vă agățați de ideea că ceea ce puteți face voi vă poate salva. De aceea ați ales să fiți sub Lege și în felul acesta ați ales blestemul. Căci tot ce poate să facă Legea faptelor pentru voi este să vă lase sub blestem, căci nu puteți împlini toate poruncile cuprinse în ea. O, domnilor, căiți-vă de această nebunie și declarați că de acum încolo voiți să fiți mântuiți numai prin har și nicidecum prin faptele Legii.

Este o grupă mică aici care simte povara Legii. Lor mă adresez cu o nădejde a bucuriei, chiar dacă ei sunt descurajați. Ei simt astăzi în conștiința lor că merită cea mai aspră pedeapsă de la Dumnezeu. Acest sentiment al mâniei lui Dumnezeu îi doboară în pulberea pământului. Mă

bucur de faptul acesta, căci numai atunci când conștienți și gata de a ne căi ajungem sub blestem vom accepta calea de a scăpa de acest blestem. Nu ști ce înseamnă să fi scăpat de blestem înainte de a fi simțit robia acestuia. Nici-un om nu se va bucura de libertatea dată de Hristos, dacă mai înainte el nu a simțit cum pironul robiei a pătruns în sufletul lui. Știu că sunt aici unii care spun: »Dumnezeu poate să spună ce vrea împotriva mea, sau să-mi facă ce vrea, căci o merit. Dacă El mă va alunga pentru totdeauna dinaintea Lui și dacă va trebui să aud sentința îngrozitoare a Judecătorului „Pleacă de la Mine, blestematule!“, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să recunosc că inima și viața mea au fost așa fel, că nu trebuie să mă aștept la altceva.« O, tu, suflete iubit, dacă tu ești așa de doborât atunci ascultă-mă cu plăcere acum când voi trece la o temă mult mai înviorătoare! Tu ești în adevăr în starea actuală sub blestem, dar mă bucur să-ți pot spune că blestemul a fost îndepărtat prin Isus Hristos, Domnul nostru. Fie ca Domnul să te conducă să recunoști planul salvării prin suplinire și să te bucuri de el!

Alt treilea punct important din această dimineață este răspunsul la întrebarea: *Cum a fost făcut Hristos blestem pentru noi?*

Centrul propriu-zis al credinței creștine este învățătura despre suplinire - și nu ezit să spun că o mare parte din creștini nu sunt creștini, deoarece ei nu înțeleg învățătura principală a mărturisirii de credință creștine. Din păcate există predicatori care nu vestesc acest adevăr de bază sau nici nu cred măcar în el. Nu vorbesc clar despre sângele lui Isus și prezintă moartea lui Isus într-un stil poetic încețos, dar nu spun clar adevărul că prin aceasta s-a netezit calea mântuirii, că Hristos a devenit locțiitorul omului păcătos. Aceasta mă face să vorbesc mai clar și mai accentuat despre acest fapt.

Păcatul este ceva blestemat. Sfințenia lui Dumnezeu cere ca el să fie blestemat. El trebuie să pedepsească pe oameni atunci când ei au păcătuit. Dar Unsul Domnului, Fiul vrednic de toată lauda al Tatălui veșnic, a devenit om și a suferit în trupul Său blestemul pe care l-au meritat oamenii. Dumnezeu, după ce printr-o jertfă locțiitoare adusă pentru pedepsirea păcatului a satisfăcut neprihănirea, poate să-Și arate marea Lui îndurare față de aceia care cred în acest Locțiitor.

»Dar«, întrebă tu, »în ce măsură Hristos a fost blestem?« Vă rugăm să luați seama la cuvântul „făcut“. *El a fost făcut blestem*. Hristos Însuși nu a fost blestem. Persoana Sa a fost fără pată, curată, nevinovată. El personal nu putea să păcătuiască. În El nu era păcat. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici-un păcat, El (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5, 21). Apostolul scrie clar: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici-un păcat.“ Niciodată nu trebuie să se presupună nici măcar cea mai mică pată sau vină în Persoana sau în ființa lui Hristos. În această privință El este fără pată, fără zbârcitură sau ceva asemănător cu acestea, era Mielul de paște fără cusur. Hristos nu a fost făcut blestem deoarece era o necesitate cauzată de El Însuși. În El Însuși nu era nici-o necesitate ca El să sufere vre-odată blestemul, nici-o necesitate în afară de aceea care rezulta din dragostea Lui de a se face chezaș. Sfințenia Lui lăuntrică L-a ținut departe de păcat și aceiași sfințenie L-a păzit de blestem. El a fost făcut păcat pentru noi, nu din cauza Lui, nu cu privire la Sine Însuși, ci numai pentru că ne-a iubit și de bună voie S-a așezat pe locul care trebuia să-l ocupăm noi. El a fost făcut păcat pentru noi – repet aceasta – nu din cauza eșecului propriu sau a unei necesități personale, ci din cauză că El a acceptat de bună voie să devină căpetenia poporului Său și Locțiitorul lui și ca Locțiitor al poporului să poarte blestemul rânduit acestuia.

Vrem să vorbim foarte clar în privința aceasta, căci aceia care mărturisesc că sunt de partea marelui adevăr, pe care încerc să-l vestesc, au folosit expresii foarte tari, care au prezentat clar adevărul pe care voiau să-l prezinte – dar au avut și alte efecte. Martin Luther a scris o carte minunată despre Epistola către Galateni, pe care o prețuia atât de mult că a numit-o »Katharina din Bora«. Așa se numea soția lui iubită, și el a dat acestei cărți numele celui mai iubit om pe care l-a cunoscut. În această carte Luther spune clar și convingător - și cu certitudine cele spuse nu le-a înțeles textual-: Isus a fost cel mai mare păcătos care a trăit vre-odată; toate păcatele

oamenilor au fost puse asupra Lui ca și cum toți hoții, toți ucigașii și toți curvarii care au trăit cândva ar fi uniți într-o singură persoană. Prin aceasta Luther voia să spună că Dumnezeu a tratat în așa fel pe Fiul Său, ca și cum El ar fi fost un mare păcătos, ca și cum El ar fi fost „toate păcatele lumii” în persoană. O astfel de exprimare prezintă clar adevărul. Dar Luther în felul lui înfocat care-l caracterizează depășește limitele și lasă să se presupună că a rostit o blasfemie la adresa Persoanei slăvite a Domnului nostru. Deci, Hristos nu a fost niciodată un păcătos și nici nu putea să fie. În Persoana Sa, în ființa Sa, în ceea ce Îl privea, nu putea să fie niciodată altceva decât să fie iubit din toată inima de Dumnezeu, binecuvântat pentru totdeauna și plăcut în ochii lui Dumnezeu. Dacă noi astăzi spunem că El a fost blestem, atunci trebuie să accentuăm cuvântul „făcut”: El a fost făcut blestem.

Mai trebuie să accentuăm în mod deosebit „*pentru noi*” – nicidecum nu a fost făcut blestem din pricina Lui Însuși, ci numai din dragoste pentru noi. Pentru ca noi să fim salvați, El a luat locul păcătosului și a fost văzut ca păcătos, tratat ca păcătos și *făcut* blestem pentru noi. Haideți să cecetăm mai mult acest adevăr. Cum a fost Hristos făcut blestem? În primul rând, El a fost făcut blestem deoarece toate păcatele poporului Său au fost realmente puse asupra Lui. Gândiți-vă la cuvintele apostolului – nu este învățătura mea, așa după cum știți, ci o frază inspirată din învățătura lui Dumnezeu: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici-un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5, 21). Permiteți-mi să mai adaug câteva versete din cartea prorocului Isaia: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” Într-o altă afirmație a prorocului se spune: „A purtat păcatele multora” (Isaia 53, 6,12).

Păcatele poporului lui Dumnezeu au fost luate de la el și atribuite lui Hristos, și păcatele lor au fost considerate ca fiind făcute de Hristos. El a fost tratat, ca și cum ar fi fost un păcătos. Astfel El a stat realmente în locul păcătosului. La atribuirea păcatului s-a adăugat blestemul păcatului. Legea, care urmărește păcatul ca să-l pedepsească, a descoperit repede păcatul care a fost pus pe Hristos și deoarece ea trebuia să blesteme păcatul, oriunde s-ar fi aflat acesta, a blestemat păcatul care a fost pus pe Hristos. În felul acesta Hristos a devenit blestem.

Cuvinte minunate, și în același timp îngrozitoare, dar deoarece sunt cuvinte ale Sfintei Scripturi trebuie să le primim. Deoarece păcatul era pe Hristos, L-a lovit blestemul și drept urmare Domnul nostru a simțit o mare oroare. Cu certitudine era acea oroare care L-a făcut în Ghetsimani să verse acele mari picături de sudoare de sânge, când a văzut și a simțit că Dumnezeu L-a tratat ca și cum ar fi fost un păcătos. Sufletul sfânt al lui Hristos s-a îngrozit cu cele mai mari chinuri ale sufletului de orice atingere de păcat. Domnul nostru a fost atât de curat și de desăvârșit, că niciodată nu a avut un gând rău; nici sufletul Lui nu a fost pătat vreodată de ceva rău. Cu toate acestea El era înaintea ochilor lui Dumnezeu ca un păcătos și de aceea sufletul Lui s-a îngrozit. Inima Lui a refuzat să mai vindece și fața Lui s-a acoperit de sudori de sânge. În momentele acelea începea să fie blestem pentru noi și El a perseverat până a suportat toată pedeapsa pusă asupra Lui din cauza noastră.

Noi suntem obișnuiți în teologie să diferențiem pedeapsa sub două aspecte; pedeapsa prin pierderea avută și pedeapsa prin suferința propriu-zisă. Domnul Isus le-a îndurat pe amândouă. Păcătoșii au meritat pierderea favorii și a prezenței lui Dumnezeu. De aceea Isus a strigat pe cruce „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Păcătoșii au meritat pierderea oricărei favori din partea lui Dumnezeu; lui Hristos I-a fost răpit orice confort, chiar și ultima haină I-a fost luată. A fost gol și descoperit ca Adam. Era necesar ca sufletul să piardă tot ceea ce putea să-l încurajeze – tot așa și Hristos a pierdut orice favoare. În zadar S-a uitat în jurul Lui după ajutor și mângâietori, așa că putea spune „Eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor” (Psalmul 22, 6). În ceea ce privește aspectul al doilea al pedepsei, suferințele propriu-zise, Domnul nostru le-a îndurat și pe acestea până la sfârșit, așa cum se vede clar din relatările Evangheliilor.

Ați citit deseori istoria suferințelor Sale; feriți-vă să le subapreciați vreodată! Mântuitorul nostru a suportat dureri așa de mari, că trupul Său nu le-ar fi putut suporta dacă El nu ar fi fost în unitate cu dumnezeirea Sa și întărit prin aceasta. Cu toate acestea suferințele sufletului Său au fost sufletul suferințelor Lui. Sufletul Lui a suportat un chin care poate fi comparat cu acela al

iadului. Pedepsa pe care o meritau cei fără de Dumnezeu era pedeapsa iadului și cu toate că Hristos nu a suferit-o pe aceasta, a suferit una asemănătoare cu aceasta. Vă puteți imagina ce putea să fie? Era un chin nemăsurabil, o luptă lăuntrică de neimaginat. Numai Dumnezeu cunoștea în totul necazul Lui. Pe drept se spune în liturghia greacă „suferințele Tale necunoscute“, căci ele sunt și rămân peste imaginația omenească.

Priviți, fraților, cât de departe a mers Hristos. El a luat păcatul și blestemul asupra Sa și a suferit toată pedeapsa. Ultima pedeapsă pentru păcat a fost moartea. De aceea a murit Salvatorul nostru. Priviți, Biruitorul cel mare Își dă viața pe lemnul crucii! Coasta Lui a fost străpunsă, a curs sânge și apă din ea, iar ucenicii Lui I-au pus trupul neînsuflețit în mormânt. Așa cum mai înainte a fost pus în rândul făcătorilor de rele, tot așa mai târziu a fost pus în rândul celor morți. Priviți, dragii mei, Hristos poartă blestemul poporului Său! El ajunge sub povara nelegiuirilor lor, iar Dumnezeu nu Îl cruță, ci Îl lovește, așa cum ar fi trebuit să ne lovească pe noi. Îl face să simtă toată răzbunarea, aruncă fulgere și tunete asupra Lui și poruncește blestemului să se reverse peste El – iar Hristos suferă toate, suportă toate!

Să încheiem cu întrebarea: *ce consecințe binecuvântate rezultă din faptul că Hristos a fost făcut blestem pentru noi?*

Consecințele sunt, că El ne-a eliberat de blestemul Legii. Toți aceia pentru care a murit Hristos sunt pentru totdeauna *eliberați de blestemul Legii*. Căci dacă Legea vrea să blasteme pe cineva care a crezut în Hristos, acesta va răspunde: »Ce am eu a face cu tine, Lege! Tu zici; „vreau să te blastăm“, dar eu răspund: „Tu ai blestat pe Hristos în locul meu – poți tu pedepsi de două ori aceiași vină?“« Priviți cum amuțește Legea! După ce Legea lui Dumnezeu a primit tot ce cerea, ea nu este așa de nedreaptă ca să ceară mai mult. Tot ceea ce Dumnezeu poate să ceară de la un păcătos credincios, a plătit Hristos deja și nu este nici în cer și nici pe pământ o voce care ar putea să mai acuze un suflet care crede în Isus. Ai avut datorii, dar un Prieten ți-a plătit datoria. De aceea nu ți se mai poate da nici-o scrisoare de gaj. Nu contează faptul că nu tu ai plătit-o. Ea este plătită, iar tu ai dovada. Este suficient înaintea oricărei judecăți nepărtinitoare.

Același lucru este valabil și cu privire la pedeapsa pe care noi am meritat-o – Hristos a purtat-o. Este adevărat, nu eu am purtat-o. Eu nu am fost în iad, că să sufăr deplina mânie a lui Dumnezeu, dar Hristos a suferit pentru mine această mânie, iar eu sunt liber, așa de liber, ca și cum eu însumi aș fi plătit lui Dumnezeu datoria mea și ca și cum eu însumi aș fi suferit mânia Lui. Aceasta este o bază minunată, prin care putem veni la odihnă! Aici este o stâncă pe care poate fi pusă temeliea mângâierii veșnice! O, de ați înțelege aceasta! Domnul meu a sângerat în afara porților cetății pentru mine, punându-Se chezaș pentru mine, și la cruce a plătit datoria mea. De aceea nu mă mai tem de tunetele Dumnezeului Cel Mare. Cum ai putea Tu să mă mai lovești? Tu Ți-ai golit tolba de săgeți. Fiecare săgeată din această tolba a fost aruncată asupra Persoanei Domnului meu iar eu sunt în El curat și limpede, declarat liber și mântuit, ca și cum niciodată nu aș fi păcătuit.

„El ne-a răscumpărat“, se spune în textul nostru. Deseori am auzit pe anumiți adepți ai școlii de teologie modernă cum batjocoreau jertfa de ispășire a lui Hristos, făcând reproșuri că noi privim ca niște tranzacții de afaceri ceea ce ei ar denumi „aspectul comercial al acesteia“. Nu ezit să spun că aspectul comercial redă foarte bine intențiile lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare. Căci așa găsim prezentat în Sfânta Scriptură. Jertfa de ispășire este prețul de răscumpărare, adică un preț plătit. Cuvântul grecesc din textul nostru are o mare putere de exprimare. Arată despăgubirea sau prețul de cumpărare al unui lucru. Prin suferințele Sale Isus a produs ceva, ceea ce se poate numi „plata prețului de răscumpărare“ sau *contraserviciu* adus dreptății pentru ceea ce era oportun din cauza păcatelor noastre. Hristos a suferit în propria-I persoană ceea ce trebuia să suferim noi în persoana noastră. Păcatele noastre au fost atribuite Lui. Era în ochii lui Dumnezeu ca un păcătos. Cu toate că nu a fost un păcătos, a fost pedepsit așa cum se pedepsește un păcătos și a murit ca păcătos pe crucea blestemului. După ce prin suportarea deplină a

pedepsei a scăpat de păcătoșenia atribuită Lui, a sfârșit-o cu păcatul și a înviat din morți. Prin aceasta intenționa să introducă acea dreptate veșnică care acum acoperă pe toți aleșii Săi, așa că ei pot striga cu strigăte de bucurie: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îi socotește neprihăniți. Cine îi va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!“ (Romani 8, 33,34).

Un alt har care rezultă din această suplinire în lucrarea de ispășire este *binecuvântarea lui Dumnezeu care până acum a fost reținută prin blestem iar acum se poate revărsa nestingherită*. Citește versetul care urmează textului nostru! Acolo se spune „... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit“ (Galateni 3, 14). Binecuvântarea vestită lui Avraam înseamnă că toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânța lui. Deoarece Domnul nostru Isus Hristos a îndepărtat blestemul pricinuit prin păcat, din albia râului îndurării lui Dumnezeu a fost ridicată o stâncă mare și râul de apă vie curge susurând, involburat și crescând în fluvii cristaline, spală toate păcatele oamenilor și suferințele lor, face pe cei însetați fericiți, pe cei ce se pleacă și beau din el.

O, frații mei, râurile binecuvântării Harului lui Dumnezeu curg și în această dimineață din belșug și gratuit, suficient pentru nevoile voastre! O, voi mari păcătoși – este un mare har prezent pentru voi! El este gratuit, așa cum poate să și-l dorească sărăcia voastră, gratuit, ca și aerul pe care îl respirați sau ca apa răcoritoare din pârâu. Voi trebuie numai să vă încredeți în Hristos și veți trăi. Oricine sau orice, sau oriunde v-ați afla, chiar dacă sunteți la ușa întunecată de la poarta iadului, ca să muriți în disperare, totuși vi se aduce vestea: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce nu a cunoscut nici-un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5, 20,21). „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi“ (Galateni 3, 13). Cine crede nu mai este sub blestem. Chiar dacă ar fi fost un curvar, unul care blastă, un bețiv sau un ucigaș. De îndată ce crede, Dumnezeu nu mai vede niciunul din aceste păcate la el. Îl vede ca pe un nevinovat și îi vede păcatele ca fiind puse asupra lui Hristos și pedesite în El, atunci când El a murit la cruce.

Îți spun, ție care mă asculți, dacă în dimineața aceasta crezi în Hristos – chiar dacă ai fi mișelul vrednic de condamnat, care a pătat totdeauna pământul – nu vei mai avea nici-un păcat rămânând în tine, după ce ai crezut. Dumnezeu te va vedea ca și cum ai fi curat. Nici chiar Atotștiutorul nu va mai găsi nici măcar un păcat în tine, căci păcatele tale vor fi puse asupra țapului ispășitor, anume, asupra lui Hristos, și duse de El, așa că vor fi date uitării. Dacă se va căuta după fărâdelegile tale, ele nu vor fi găsite. Dacă crezi – aceasta este întrebarea -, atunci ești curat. Dacă acorzi încredere Dumnezeului întrupat în carne, atunci vei fi mântuit. Cine crede este îndreptățit în toate lucrurile. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit!“ (Faptele Apostolilor 16, 31), căci „cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit“ (Marcu 16, 16).

V-am vestit Evanghelia și Dumnezeu știe câtă povară, dar și câtă bucurie sfântă a fost pe sufletul meu. Aceasta nu este o temă de mare elocvență și încercări pompoase de retorică. Este o chestiune care trebuie să vă fie prezentată clar și simplu. Păcătoșilor, voi trebuie sau să fiți blestemați de Dumnezeu, sau trebuie să primiți pe Hristos, care a purtat blestemul pentru voi. Vă implor, deoarece vă iubiți viața – dacă aveți cât de puțină înțelegere, primiți această cale binecuvântată a mântuirii, rânduită de Dumnezeu! Acesta este adevărul vestit de apostoli, pentru care au suferit și au murit pentru păstrarea lui. Pentru acesta au luptat reformatorii, pentru acesta au fost arși martirii la Smithfield. Este învățătura măreață, de bază a Reformei și este adevărul divin, curat. Jos cu crucile și ritualurile voastre, jos cu încrederea voastră în faptele bune și cu plecaciunile la picioarele preoților, cerând iertarea păcatelor de la ei! La o parte cu încrederea blestemată, idolatră, în voi înșivă! Hristos a înfăptuit în totalitate lucrarea de mântuire. Nu puneți zdrențele voastre la întrecere cu hainele Lui albe, strălucitoare. Hristos a îndurat blestemul. Nu aduceți mătaniile voastre jalnice și lacrimile voastre pline de necurăție ca să le amestecați cu izvorul scump al sângelui Său! Renunțați la lucrarea faptelor voastre și veniți de luați ceea ce a înfăptuit Hristos! Lepădați tot ce ați crezut că aveți și sunteți, ca să câștigați primirea din partea

lui Dumnezeu! Smeriți-vă, primiți pe Isus, ca El să fie Alfa și Omega, Întâiul și Ultimul, începutul și sfârșitul mântuirii voastre!

Dacă vei face aceasta vei fi imediat mântuit, și nu abia cândva mai târziu. Odihnește-te, tu, cel obosit și epuizat, căci păcatele tale au fost iertate! Ridică-te, ologule, olog din cauza lipsei de credință, căci fărădelegile tale au fost acoperite! Scoală-te din morți, tu, cel aflat în putrefacție, scoală-te din mormânt, ca Lazăr, căci Isus te strigă! Crede și vei trăi! Prin acțiunea Duhului Sfânt cuvintele sunt înviorătoare pentru suflet. Renunță la lacrimile tale de căință și la hotărârile tale de a duce o viață mai bună și vino la Hristos! După aceea le poți aduce, cât vei voi. Prima ta țință să fie Isus, numai Isus, nimic altceva decât Isus! Vino la El! Iată-L, atârnă pe cruce! Brațele Sale sunt larg deschise și nu le poate închide, căci cuiele Îl țin strâns. El te așteaptă. Picioarele lui sunt prinse în cuie pe lemn, ca și cum ar vrea să aștepte. O, vino la El! În inima Lui este loc pentru tine! Din inima Lui curge sânge și apă – ea a fost străpunsă pentru tine. În acest râu este o mântuire dublă: mântuire de vină și mântuire de puterea păcatului. O faptă de credință te va aduce la Isus. Spune: „Doamne, cred, ajută necredinței mele!“ Dacă vei face aceasta, El nu te va putea respinge, căci în Cuvântul Său stă scris: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6, 37).

V-am vestit adevărul cel mai important, pe care l-a auzit vreodată urechile și pe care l-a rostit vreodată buzele. Nu-l respingeți! Deoarece noi ne vom reîntâlni în ultima și cea mai îngrozitoare zi, când cerurile și pământul vor fi în flăcări și când morții vor învia la sunetul trâmbiței – deoarece atunci ne vom reîntâlni, vă atenționez să nu respingeți acest adevăr. Dacă totuși o veți face, atunci o veți face din propria vină și sângele vostru va cădea asupra capului vostru. De aceea, mai bine primiți Evanghelia pe care v-am vestit-o! Este Evanghelia DOMNULUI. Cerul însuși vă vorbește prin cuvintele pe care le-ați auzit. Primiți pe Isus Hristos ca Locțiitor al vostru! Faceți-o acum, în clipa aceasta! Atunci Dumnezeu va avea onoarea, iar voi veți avea mântuirea. Amin.